

L'AUTONOMISTA

DIARI FEDERALISTA REPUBLICÀ I D'AVISOS I NOTÍCIES - ES PUBLICA A LA TARD

GIRONA, DILLUNS, 7 DE DESEMBRE DEL 1936

NUMERO 10.031

FRANQUEIG CONCERTAT

RESPONSABILITAT

La Catalunya ni la resta dels pobles hispànics que avui lluiten contra el feixisme, han donat el rendiment màxim que poden donar i que en circumstàncies així exigeixen. Fins als moments presents són molts els que no es recordaven de la guerra i que pensaven en la revolució i el que millor, han cregut que fer la revolució vol dir fer menys hores de treball i aquest encara mal fet. La revolució cal guanyar-la. La guerra cal guanyar-la i fins que aquests dos objectius no siguin plenament aconseguits, no es pot pensar en disfrutar del triomf de la guerra ni del triomf de la revolució. Contràriament cal aplicar el màxim d'esforç: lluny de reduir les hores de treball, cal augmentar-les; lluny de fer solament el treball assenyalat, cal aplicar les hores lliures a altres activitats que contribueixin al triomf de la guerra i de la revolució. Pensem que estem representant en aquests moments, davant del món i davant de la història, un dels papers més transcendents que s'han de fer: senyalar les línies històriques, pensem que la lluita internacional que avui patim sobre el nostre sol, senyala un tombant decisiu en la vida de la humanitat. Els pobles que ens ajuden i els ciutadans que venen a ajudar-nos són la força eficient de què el nostre moviment és l'inici d'un fenomen internacional. El nostre poble, cal no enganyar-se, estava destinat a representar aquest paper excepcional. Ho ha dit i repetit moltes vegades. Seria absurd creure que la revolució té el seu origen en el crim i la traïció d'uns generals perjurs. La revolució social, la transformació social havia de venir amb generals sense generals. Si a Espanya no haguéssim existit castes tant deprava-

vades com la dels militars (amb honroses però petites excepcions), castes cavernàries com les de l'alta plutocràcia, hauríem evitat una revolució sanguinària, hauríem evitat una guerra cruenta, però la transformació del nostre règim polític i social, l'hauria vingut igualment. Les causes accidentals que han desfermat la revolució tenen davant la gran transformació una importància secundària. L'important és la transformació social i la transformació política, i perquè un poble sigui digne de representar el paper de transformador, cal que tingui consciència plena dels seus actes i de les seves responsabilitats.

Els dirigents de les agrupacions sindicals i polítiques, des d'un principi han donat mostres de la seva activitat i de la seva capacitat. Malauradament, no ha passat el mateix amb la totalitat de les masses treballadores. És necessari que els elements que creuen que els moments que vivim són d'alegria i de divertiment canvïn d'actitud. No perquè creiem que amb la seva actitud tinguin prou força per portar-nos al fracàs, però sí el suficient per a retardar i sobretot per desonorar la gran gesta que avui realitza el nostre poble. Fem-nos tots dignes de la revolució. Sometem-nos voluntàriament a un treball intensiu, a un treball esgotador. Obeim al peu de la lletra el Govern de Catalunya, on es troben els dirigents de les diverses agrupacions sindicals i polítiques. Fem que l'exèrcit del poble, l'exèrcit roig sigui una plena realitat, i d'aquesta manera farem que el triomf de la guerra i de la revolució sigui més ràpid i sobretot més honorós.

A. DEULOFEU.

quests actes de ferocitat, aquest engegament destructor, es comprèn en una lluita entre dos pobles enemics; es comprèn l'exèrcit de Versalles atacant els comunards dintre París; aquell mateix exèrcit i aquells mabexos generals de la repressió monstruosa serien inconcebibles demolint amb vesànica crueltat un París que els hagués resistit victoriosament.

Aquestes aberracions no es cometien impunement; allò que al principi podia semblar decisió, tenacitat, voluntat de vèncer, ja va semblant a tot arreu bàrbara desesperació, desfogament cínic de vençut. En pocs dies l'opinió general estrangera ha evolu-

cionat sensiblement; els que de debò posen en perill la pau del món són els furiosos que es fan un goig de la destrucció innecessària; són ells els que abans de confessar-se derrotats prefereixen que el món s'esberlés per dissimular el seu fracàs, ells són els esperitats que cal exorcisar per allunyar l'esperit infernal de la guerra. El seu destí serà recarregar-se de ràbia mentre viuran, patir el corcò d'haver matat i destruït perquè els seus enemics tinguin la glòria de vivificar i reconstruir; el seu càstig serà haver contribuït amb la seva barbàrie a precipitar l'aparició de l'Espanya nova que tant avorrien i tant els espantava.

zalo me sonreía, satisfecho, interrumpiendo su discurso.

—Muchas gracias, joven — me dijo, de pronto—. ¿Usted sí es de los que me comprenden!

Y reanudó su discurso. Era una verdadera pieza oratoria. Me dí cuenta, sin embargo, que en uno de sus párrafos más brillantes, dejaba de ser original. En efecto, cuando expresó: "Que Dios nos había dado los ojos para ver, y los oídos para oír", me dije a mí mismo: "¡Ya te pillé en un plagio! Ese pensamiento es del licenciado Eduardo Pallarés..." Pero salvo este saqueo del bodegón intelectual de ese abogado, en que hay tantas cosas luminosas, don Gonzalo siguió expresando ideas originalísimas.

Se retiró del micrófono. Su discurso apenas había durado cuatro horas, y fué tan magnífico, que hasta las personas que estuvieron durmiendo convinieron, con más entusiasmo que aquellas que permanecieron despiertas, que jamás el orador había estado tan feliz.

—Modestia aparte, joven — me dijo, mientras me reconocía — creo que ha sido uno de mis mejores discursos. ¿Lo cree usted así?

—¡Naturalmente, mi general! — le contesté—. Ha estado usted sublime. ¡Ah! si los soldados rojos le hubieran oído, por radio, créame que ya estuvieran aquí, para matarlo, porque la elocuencia suya es enloquecedora...

—Es muy difícil saber — le dije — qué vocación es en usted la más poderosa. Claro que, la de orador, es indiscutible; pero la de militar, ¿en dónde me la deja? Recuerde usted sus éxitos en las batallas. ¿Qué general en realidad, ha ganado más victorias que usted, en el radio? ¡Ninguno! Aparte de eso, usted ha realizado hazañas heroicas, entre ellas la que llevó a cabo en esta ciudad. Deshizo usted, a fuerza de granadas de mano y ametralladoras, todo un barrio obrero, matando a diez mil trabajadores, entre los que había mujeres y niños. Sus eremigos, naturalmente, califican esta hazaña de una matanza vergonzosa, alegando que las víctimas estaban inermes, y no pocas, hasta dormidas. Pero, ¿quién repara en estas minucias? Lo importante es que usted ganó esa batalla...

—¡Claro! — repuso, satisfechísimo.

Indiqué, en seguida, al general Queipo de Llano, que el éxito de esa victoria había disgustado, como es natural, a todos los marxistas del mundo; pero que este disgusto se contrabalanceaba con la admiración que sienten por su elocuencia. Esta información mía, le conmovió, y más aún cuando le dije que eran tan inconfundibles sus discursos, que hasta habían dado lugar al invento de la palabra: "queipollanada" para calificar a las piezas oratorias que rayan en lo sublime.

—Ahora — agregué — cuando cualquier orador pronuncia un gran discurso, ya no se le dice que alcanzó momentos ciceronianos.

—¿Pues cómo se le dice?

—Esto, mi general: "¡Viva la madre, que te parió, chico. Has dicho verdaderas "queipollanadas"..."

La oratoria de Queipo de Llano

Antes de conocer a don Gonzalo Queipo de Llano, admiraba, casi desenfrenadamente, a este gran militar radioparlante. Después, cuando lo traté, mi admiración perdió el freno, y como don Gonzalo, a su vez, sintió por mí, en aquel entonces, una admiración que nunca se desbocaba, hubo personas que dijeron que el freno que yo había perdido, él se lo había puesto. (Creo que se referirían a que el freno se lo puso a la admiración, que aún me profesa, y no a él mismo, pues don Gonzalo, que yo sepa, no usa freno).

No se necesita, naturalmente, ser adivino, para acertar el motivo de mi admiración por ese hombre tan extraordinario. ¿Qué otro puede ser sino su elocuencia que todos, ya sean amigos, o enemigos suyos, convienen en que es abrumadora? Siendo esto así, como lo es, júzguese mi enorme ansiedad para conocer a don Gonzalo, y, ¿por qué ocultarlo? la magnitud de las locuras que cometí al entusiasmarlo con su oratoria. ¡Ah! estas locuras eran sencillamente igualables. Recuerdo, por ejemplo, que la menor de ellas consistía en que, siempre que le oía hablar por radio, cambiaba inmediatamente de onda. Claro que, al darme cuenta de mi insensatez, trataba de oír de nuevo, a don Gonzalo; pero, desgraciadamente, jamás lograba mi objeto, pues, cuando hacía tal cosa, siempre dábale la casualidad de que el orador había dejado de hablar tres o cuatro horas antes.

—¿Por qué se lamenta usted de eso? — decíanme algunos amigos, impresionados por mi desesperación—. Lo que le pasa, nos sucede a todos los radio-escuchas. Porque, ¿quién puede vanagloriarse de haber oído un discurso íntegro de don Gonzalo, sin haber perdido, de cuando en cuando, la razón? ¡Nadie! Es tan perturbadora esa elocuencia, que hay muchas personas que, al darse cuenta de ella, llegan al colmo del entusiasmo, es decir: rompen, a patadas, el radio.

Reprobé, desde luego, esa forma de aplaudir, a patadas, al general Queipo de Llano, aunque sea dicho de paso, no me causó asombro, pues recordaba que en los teatros se hacen, a veces, homenajes parecidos, si bien con la diferencia de que, en lugar de radios, se rompen sillas, las cuales, en el delirio del entusiasmo, se arrojan sobre la cabeza de los cómicos, o de los autores.

—Es una lástima — agregué — que la elocuencia de don Gonzalo no me entusiasme hasta este extremo, co-

sa que, por otra, me alegra, pues cuando uno es casado, y no se tiene la seguridad de que al destruir el radio de su casa, lo convertirá en polvo, se corre el riesgo de que la esposa tenga más éxito que el marido, a este respecto, haciendo añicos las astillas sobre la cabeza de éste.

No pudiendo, pues, romper el radio ¿qué otro recurso me quedaba a mí, para significar mi admiración a don Gonzalo, sino dirigirme hasta Sevilla, y buscarle? Empecé, por tanto, el viaje. De pronto, estando ya en el barco, me asaltó una idea que me hizo temblar. ¿Cuál? El peligro que corría de que se me fustigase, una vez que supieran que no era fascista, y que, además, llegaba de México.

—¡Qué estupidez! — exclamé —. ¿Qué importa, después de todo, perder la vida, si, antes de ello (seguramente no ha de ser después), tendré el gusto de abrazar al mayor orador de todos los siglos?

Llegué a Sevilla. Al salir del hotel, una chica de ojazos negros, mantilla y peinetas, se empeñó en que la acompañara hasta su casa, prometiéndome, además de sus mejores bailes con castañuelas, sus besos más sensuales.

—¡Lárguese usted, doña loca! — le dije, indignado—. ¿Cree que uno viene a Sevilla para esas cosas? ¡Se ha equivocado! Sevilla podría valer antes por la belleza de sus mujeres; pero ahora, no. ¡Hoy vale porque desde ella habla, por radio, don Gonzalo!

No encontré, afortunadamente, ningún obstáculo para penetrar al salón desde el cual el general Queipo de Llano deleita al mundo con sus discursos. Había en torno de él un silencio ilimitado. Muchas personas, quizá para no exponerse a interrumpir al orador con cualquier palabra entusiasta que se les escapase involuntariamente, habían optado por dormirse. Esta valiosa precaución no pude comprenderla, sino hasta después que había metido la pata. Efectivamente, cuando oí que don Gonzalo decía, entre otras cosas novedosísimas, que la guerra servía para matar y que la humanidad progresaba cada día, no pude contenerme, y grité:

—¡Bravo! ¡Bravo! ¡Así se habla!

Me impusieron silencio varias voces indignadas. Creí que se me echaría del salón, y ya me disponía a abandonarlo, cuando ¡oh maravillosa sorpresa! advertí que don Gon-

Els feixistes destrueixen; el poble reconstruirà

Després del fracàs inicial de la subversió reaccionària, el feixisme Mola, perdrem la guerra, però destruïm Espanya. Aquest profeta de mal auguri haurà tingut raó: els militars feixistes, fidels a la seva història de crims i de traïcions, destruïm Espanya, si poden. La demolició sistemàtica que han empenyut a Madrid demostra que són prou encasats, prou bàrbars per a intentar la realització del seu projecte criminal. Ells provaran de destruir Espanya, perquè és fatal que perdran la guerra; però és evident que no seran els que la reconstruiran; i entre la destrucció, inhumana missió de destruir i la noble feina de reconstruir és aquesta la que compta en la civilització i la història. A Espanya s'haurà donat el primer cas d'una classe, d'una casta que se suïcida; mai, ni en les lluites més violentes, no s'ha donat el cas que una part del país prefereixi veure'l completament arruïnada a passar per l'adreçador de la derrota. Aquesta gent opta per anular-se sense ombra de grandesa, volen extingir-se entre l'execució universal; la història els donarà el goig complet, la seva obcecació homicida restarà com a exemple d'una classe que mor víctima del seu deliri venjatiu.

El poble espanyol, el poble que dona sang amb l'esperança d'un esdevenidor millor, lluita per evitar tanta malvestat. Cal només observar els fets per veure on resideix la veritable força, la força generosa que s'avergo-

nyeix de fer el mal pel mal. Els fets demostren que avui el Govern disposa d'un material de guerra millor que el dels feixistes, sobretot pel que toca a les forces de l'aire. Els avions del Govern no paren de fer incursions damunt les bases aèries rebels, per allunyades que siguin; destrueixen camps d'aviació i dotzenes d'aparells; aquestes bases totes són properes a grans nuclis urbans, talment que els avions lleials els seria la cosa més fàcil llançar la seva càrrega destructora damunt els edificis i la població civil de Sevilla, de Salamanca, Valladolid, Avila o Granada; ningú no els podria impedir de fer el mateix que ells fan a Madrid amb una insistència que no té nom, i no obstant fins ara els nostres aviadors no han causat una sola víctima civil ni han enrunat una sola casa.

Els feixistes s'imaginen que ningú no s'adona d'aquesta diferència en la concepció de la lluita; la ràbia de veure's impotents els encega fins a l'extrem de creure que en el món tothom està tan rabí com ells; creuen que tothom està posseït de la seva fúria destructora i que tenir entranyes és un senyal inequívoc de la depravació més repugnant. Per a ells cristians catòlics, tots els que giren la cara amb horror davant les seves crueltats aniran a l'infern; no més entraran al cel els que els aplaudeixen i els atien a consumir la destrucció d'allò que encara tenen el cinisme de dir-ne la seva pàtria. A-

Don Gonzalo me abrazó, emocionado.

—Entonces — me preguntó, envejecido — ¿se me admira más que a nadie?

—¡Naturalmente! Figúrese usted, mi general, que muchos de sus admiradores tienen su retrato, puesto de cabeza, y que, cuando uno les pregunta, extrañado, la razón de ello, exclaman: "¿Qué importa que nosotros hagamos ésto, si sabemos, de antemano, que es tan inteligente don Gonzalo, que desde la cabeza hasta los pies, es todo cerebro? Por eso, cuando colocamos su retrato con la cabeza para abajo y los pies para arriba, no nos mueve el deseo de insultarlo, sino el de demostrar que, siendo don Gonzalo todo cerebro, piensa más con los pies que con la cabeza, por la sencilla razón de que ésta es sólo una, y aquéllos son dos"...

El general Queipo de Llano, enternecido, quiso darme un beso, pero

no sé qué circunstancia fortuita, me salvó. Luego me dijo que, era tan grande su gratitud hacia sus admiradores, que les hacía por mi medio, la formal promesa de que una vez que pasara la rebelión, nunca los privaría ni una sola noche de sus discursos.

—Dígame — agregó — que esta promesa la hago como tribuno, y no como militar, para que la crean, porque por ahí andan diciendo que como militar soy un traidor...

Dí las gracias a don Gonzalo a nombre de sus millones de admiradores. Y me despedí de él, tomando la decisión de que, cuando fucia a oírle hablar por radio, me dormiría, para no exponerme a interrumpir con mis gritos entusiastas, y también para asegurar, con mayor énfasis que los que le oyesen despiertos, que el orador había estado en su discurso más feliz que nunca.

ROBERTO BARRIOS
El Nacional, de Méjico.

Teatre Municipal

"Màquines", drama social, de Alvaro Orriols

Alvaro Orriols es un poeta y un dramaturgo, y más, mucho más, tiene de lo primero que de lo segundo. No obstante, convención y venció ayer tarde con su drama social, a gran tesis, "Màquines". Quizás, a veces, la inspiración, el numen del autor decaea algo, como si se sintiese fatigada por la larga jornada recorrida, y es entonces cuando el espectador también se mueve fatigado en su butaca para estar, por lo menos, al ritmo del escritor. Y es que a Alvaro Orriols, con alguna frecuencia, se le va la mano; pero su empeño es tan noble, tan simpático, tan prometedor, tan de estos momentos, que se lo disculpamos y unimos nuestras manos para que de ellas se alce ruidoso el aplauso, que es la gloria del autor teatral.

Evidentemente, Orriols aborda su tema, le hace cara y le halla solución. No le tiembla el pulso, medroso. Y si se le oprime y frecuenta los modelos literarios, podrá deleitar-nos con interesantes producciones en lo sucesivo. Desde luego se nota que ha leído bastante a Joaquín Dicenta y a López Pinillos.

Escuchamos, por la pluma del poeta, un oportuno y formidable alegato contra la guerra, y más nos hubiera placido, en verdad, el empleo de la prosa y no el verso. Porque eso de hasta comunicar telefónicamente en cuartetas o en quintillas solicitando un apremiante envío de fuerza armada, francamente no nos resulta. Pero todo está compensado en el drama "Màquines", porque, a cambio, ni se abusa de la pólvora ni de la metralleta. Ideales barricadas e ideales trincheras aquéllas las del teatro Municipal.

Màquines, sí, pero no para que se destruyan los hombres, viene a decirnos Alvaro Orriols. Hermoso enunciado, aun cuando no sea nueva la idea. Màquines y lucha implacable para lograr una humanidad mejor, sin egoísmos, fraterna y cordial. Y por ella se afana, y trabaja, y pelea también desde su baluarte escénico nuestro autor.

No podía estar ausente tampoco de la obra una historia de amor, de celos y de deshonra, no por vulgar menos libre de interés, ya que es uno de los motores, en "Màquines", que avivan la acción del drama social.

Los telones del decorado impresionaron por lo bien realizados al nutridísimo concurso que asistió a las dos representaciones de "Màquines".

La compañía que declamó la obra se comportó con una gran discreción.

Ana Tormo, artista de tablas, más triunfa en lo cómico que en el género dramático. Su temperamento la llama hacia aquel lado, sobre todo después de haberla visto en "Las pobrecitas mujeres".

"Màquines", texto de gran compareria, se aplaudió a toda màquina.

E. MOYRON

"Las pobrecitas mujeres", o Las malditas apariencias, como ustedes quieran, es un obreja mal concebida y peor ejecutada, de antiquísimo asunto, nada original y de una gracia abigarrada y de brocha gorda. Pero el pueblo rió en la noche del sábado, qué era lo que se trataba de demostrar.

Pobrecitas mujeres y pobrecitos espectadores. Pepe Valle, en el don Angelito, de una excelente vivacidad bufa, y la Tormo, tan locuaz y comunicativa artísticamente, y como en los mejores tiempos de Loreto Prado, a la que tanto nos recuerda.

DELS ESCRITS PUBLICATS A L'AUTONOMISTA EN SON RESPONSABLES LLURS AUTORS : : : : : :

ACIDECES
DIARREAS
ARDORES

Síntomas de
su padecimiento de
estómago
e
intestinos
que verà desaparacer
tomando después de
las comidas

SALUTIOL

VENTA EN FARMACIAS

NOTÍCIES

Diferentes vegades, a L'AUTONOMISTA hem parlat del Bloc Trilla, donant-li tot el nostre apoi per a divulgar les seves experiències científiques. Geroni Trilla, és com si fos fill de Girona, puix que fa molts anys que viu aci, en el carrer del Carme, i els seus triomfs els considerem com una glòria nostra.

Avui n'hem de tornar a parlar, amb motiu d'haver vingut, per a presenciar les proves del seu aparell per a evitar desgràcies ferroviàries en els passos a nivell, una Delegació del Consolat rus de Barcelona en la que hi figurava el secretari general de dit Consolat per a presenciar noves proves, per haver ofert, el ciutadà Trilla, el seu aparell al Govern de la URSS per a la seva explotació ja que aci la burocràcia li posà dificultats.

Arribada la delegació rusa, s'efectuaren les proves en el pas a nivell entre la carretera de Barcelona i la de Santa Coloma de Farners.

Una gran gernació hi acudí, tant per presenciar l'acte com per homenatjar al consolat rus que tan generosament es comporta amb nosaltres.

Les proves donaren un excelent resultat, com per endavant ja sabíem els que coneixíem l'aparell.

Acudiren a donar la benvinguda al consolat, els comissaris de la Generalitat i Ordre públic, ciutadans Jordi Frigola i Amadeu Oliva, el Diputat a Corts Miquel Santaló, Carles Gómez, Roset Sala i altres consellers del nostre Ajuntament, personalitats del partit d'Esquerra Republicana i de totes les sindicals enarbolant els seus estandarts.

Una cobla entonà "La Internacional" i altres himnes nacionals, que foren aplaudits.

Després, entre una i dues de la tarda, desfilà la multitud.

La delegació fou obsequiada a l'Hotel Peninsular amb un banquet de cent comensals. Es pronunciaren parlaments.

Després de dinar la delegació soviètica visità la nostra ciutat i per últim assistí al Teatre Municipal on fou saludada amb gran entusiasme pels assistents a l'acte, tocant-se a honor seu "La Internacional" que els espectadors escoltaren a peu dret i amb el puny enlaire.

Taronja Valenciana

QUALITAT IMMILLORABLE I A BON PREU

Vicens TORMO

JAUME I, 10. — GIRONA

Pel que respecta a la nostra ciutat, de moment, la qüestió dels queviures no preocupa molt, puix que la ciutat està ben assortida del més principal. Si algú en parla amb pessimisme, és perquè és un derrotista. Aci és país productor i no és igual el problema que a Barcelona, que tot s'hi ha de portar. Cal no excitar els ànims i tenir confiança amb les autoritats i aquestes han de fer complir la llei a tots per igual, fent per manera que no hi hagi fronteres a cada poble, i que no sigui el Comitè o l'Ajuntament el que privi o dongui lliure circulació als productes de la terra, sobre tot, deixant-los podrir, com el blat, abans de deixar-los sortir.

Es donen casos censurables. Un comerciant de Girona, per exemple, compra una o varies vedelles a un pagès, de fora, al preu de 325 pessetes al cap. Bé; la trasacció va a parar al Comitè, i demana al comprador no 325 sinó 525 pessetes per cap, no essent pas el pagès, que ha alimentat la bèstia qui les cobra íntegres, sinó el Comitè que s'en beneficia de les 225 de sobrepreu.

Amb això hi han de posar cura les autoritats, puix que del contrari, ni es sembrarà ni es criarà bestiar i

allavors sí que serà greu el conflicte que sobre vindrà.

Naturalment, — i això és un altre cosa — que en els pobles que hi manquin certs articles alimentaris, se n'hi ha de portar, fent un canvi dels mateixos.

Hi han poblacions que tenen aquest servei ben administrat, molt honestament. Fan un canvi de productes amb França, envien taps, per exemple, i retornant els camions amb queviures abundants.

Aquesta facilitat no la tenen tots els pobles.

En una paraula, s'han de reduir les resistències que posen alguns pobles al lliure comerç de llurs productes. Són precisament les organitzacions proletàries les que haurien d'infondre a llurs afiliats que aquests moments de guerra i de perill no són apropiats per a lliurar-se a certs experiments, sinó que cal facilitar una adequada circulació de productes per tots els fronts i per a la reraguarda. I, així mateix, convèncer-los que cap poble no pot isolar-se enmig de la gran comunitat catalana i dictar-se normes diferents de vida i de relació social. El poble que així ho fes fracassaria i contribuiria al fracàs de tots: és a dir, a la pèrdua de la guerra i de la revolució. La nova Catalunya no pot ésser estructurada socialment per pobles i sectors. Ha d'obeir a les generals que dicti el Consell de la Generalitat, on hi ha representats tots els organismes polítics i socials de la Catalunya revolucionària.

Bosch Masgrau J.M.

METGE

TISIÒLES DE L'HOSPITAL DE LES COMARQUES GIRONINES

MEDICINA GENERAL MALALTIES DEL COR I PULMONS.

CONSULTA:

D'11 a 1 del matí i de 4 a 6 de la tarda

Plaça de l'Oli, 2, pral. — GIRONA

TELÈFON, 251

Avui sortirà amb direcció a València, el Secretari de Pro-Infància Obrera de la nostra ciutat, el qual va a entrevistar-se amb les autoritats corresponents, a l'objecte de recollir tots els infants dels fronts de lluita i que estan a la nostra disposició. Desitjem un bon viatge al nostre company i esperem que tot el poble de Girona, s'apresti a inscriure el seu nom, per a fer-se càrrec d'algun infant.

Ahir, tornant de Barcelona, de la Primera Jornada de la Nova Economia, els ciutadans Expèdit Duran, Alcalde, i Joaquim Massa, Conseller, varen sofrir un accident d'auto, resultant ferits del cap el dos, afortunadament lleus.

Després de la primera cura que els hi va fer el doctor Munyoz, a la Clínica Girona, varen anar als seus respectius domicilis.

Celebrem la poca importància de l'accident i esperem veure'ls restablerts tot seguit.

J. LLOBET

METGE

EX-AGREGAT DE L'HOSPITAL DE PARIS

Gorja, Nas i Orelles

CONSULTA:

11 a 1 matí

i 4 a 6 tarda

LORENZANA, 30 pral.

TELÈFON, 391

El Comitè Econòmic d'Espectacles Públics de Figueres, ha fet lliurament al Conseller de Cultura d'aquell Ajuntament, d'uns passis especials perquè siguin distribuïts entre els refugiats dels diversos fronts per tal que assisteixin gratuïtament a tots els espectacles que s'organitzin.

Els dies 21, 22 i 23 del passat mes es celebrà a Puigcerdà la fira, que tots els anys ha estat caracteritzada d'aquella vila. La fira no va ésser prou concorreguda, degut, sens dubte, al mal temps.

també un espaiós llac o piscina a la venda en pública subhasta, dels mobles procedents de les incartacions efectuades en aquella ciutat.

Dr. F. Font Miralles

Consultori de malalties de l'aparell digestiu i nutrició

RAIGS X

Avinguda Alvarez de Castro, 9, primer

xamfrà Plaça Hospital

Consulta: dimarts, dijous i dissabtes de 3 a 6

Telèfon, 351

L'actiu corresponsal del "Diari de Barcelona" a la nostra ciutat en donar compte que des de fa uns dies treballa aci per tal de cercar en sectors tercers els llocs que ofereixen possibilitats de refugi — voltes de la Rambla, Plaça del Vi, etc. — i en el supòsit que els esmentats treballs haguessin de continuar, llança la suggerència de que els treballs relacionats amb el refugi podrien molt bé portar-se a cap mitjançant la col·laboració directa de tots els elements aptes de la població civil.

Es hora — afegeix — que en les gestions de lleure pensem en l'angustia de l'hora que vivim.

Existeix el propòsit de construir a Figueres un nou Hospital, així com també d'un espaiós llac o piscina a la part alta del Parc.

EL COSTIPAT DONA FEBRE

El costipat s'acompanya ràpidament d'una elevació de temperatura que indica sempre la presència de germens microbians. Per a tallar aquesta febre, és suficient prendre des dels primers calfreds, alguns vasos de BOISSON BLANCHE MAGNAT. Aquesta beguda microbicida i depurativa, destrueix els germens del costipat i de la grippe, neteja vertaderament el sang i l'organisme, i el restableix en 24 hores. El flascó de BOISSON BLANCHE MAGNAT val 3'20 en totes les farmàcies.

NOTA ACLARATORIA

En una de les notes facilitades per Pro-Infància Obrera, la passada setmana, es feu constar un donatiu de 500 pessetes, entregat pel Sindicat de l'Art Fabril de Girona (Casa Grober).

Dit donatiu figura com he dit anteriorment (per error al confeccionar la nota) donat pels obrers de la casa Grober, no éssent així, doncs dita quantitat fou lliurada per la Delegació de Sindicats de l'Art Fabril UGT-ONT.

Queda, per tant, aclarada dita entrega i ho fem constar així, per a satisfacció d'ambdues sindicals i dels obrers en general.

Per la Junta, Salvador Garcia, Secretari.

Us recomanem no deixeu de contribuir a la subscripció PRO INFANCIA OBRERA, a profit dels infants refugiats, la qual ha estat encarregada a RADIO GIRONA.

Madrid! No oblideu els heroics defensors dels sectors de Madrid. Que cada poble aportí el seu esforç per ajudar aquells braus soldats de la República. A Madrid, recordem-ho, s'hi juga una carta decisiva.

PER TELÈFON BARCELONA

FRONT D'ARAGO. — ULTIMES NOTICIES

Barcelona, 7 (2 tarda). — Comunicat d'aquest mati del conseller de Defensa coronel Diaz Sandino a S. E. el President de la Generalitat

Procedents de les avançades enemigues de Gavin s'han presentat a les nostres línies un caporal, un soldat i deu paisans amb armament.

Així mateix s'han presentat procedents d'Alpajarin diverses famílies procedents de la zona facciosa. Les forces de Casp, després d'un combat en el qual s'ha fet fugir a l'enemic de les seves trinxeres, han ocupat importants posicions de la Serra de la Cerda.

EL PRESIDENT DE CATALUNYA CONFERENCIA AMB EL MINISTRE D'ESTAT

Barcelona, 7 (2 tarda). — El senyor Companys ha rebut aquest mati en el seu despatx de la residència al ministre d'Estat de la República senyor Alvarez del Vayo, que marxa a Ginebra.

L'entrevista entre el senyor Companys i el senyor Alvarez del Vayo ha estat molt extensa.

El president Companys, després d'acabada l'entrevista, ha acomiadat el ministre d'Estat fins a la Galeria Gòtica de la Generalitat.

Última hora de Madrid

Madrid, 7. (5'30 tarde). — Poca féu la actividad en los frentes de Madrid durante la jornada del domingo. Mu-

cho menos ha sido en el día de hoy. Apenas si se ha oído en las avanzadas disparo de fusilería. De las demás armas, nada. La aviación de ambos bandos no hizo actitud de presentarse y las piezas de artillería permanecieron en absoluto silencio. Todo hace prever que el enemigo prepara su gran ataque, y naturalmente, a esta previsión responde el Alto Mando republicano adoptando las medidas oportunas que permitan aplastar el ataque postero del fascismo sobre la capital y convertir la acción en un esplendoroso triunfo de la República.

Bilbao, 7. (5'30 tarde). — Esta madrugada ha entrado en la bahía de Bilbao un "bou" faccioso, "La Virgen del Carmen". Este "bou" salió a las nueve de la noche de Puerto Pasajes para efectuar servicio de vigilancia por la costa. Se trata de un pesquero que va armado de un cañón, ametralladoras antiaéreas y cargas contra los submarinos. Todo este material es de procedencia alemana. A la hora de relevo en el barco el marinerio Coadé se dirigió al comandante y le llamó la atención acerca de una supuesta luz roja que decía divisar. Cuando el comandante se esforzaba por encontrarla, el marinerio le cogió violentamente por la espalda y le amarró con rapidez. Esta misma operación la repitió con el maquinista y el resto de la tripulación. Cuando se dieron cuenta ya era dueño de la situación. Mandaba el "bou" el teniente de navío Francisco Javier Quiroga, ex-conde de Villar de los Puentes. El marinerio Coadé ha declarado que son varios los barcos de guerra alemanes e ingleses que entran en Pasajes y en San Sebastián.

RECONeixEMENT MEDIC DELS PRESSUMPTES INUTILS MOBILITZATS

D'acord amb el que disposa l'Ordre del Conseller de Defensa de la Generalitat de Catalunya, del dia 3 del prop-passat mes de novembre, en la qual s'ordena que tots els municipis de Catalunya practiquen els reconeixements mèdics dels pressumptes inútils afectats per l'Ordre de mobilització pertanyents a les lleves dels anys 1935, 1934, 1933 i 1932, aquesta Alcaldia posa en coneixement dels mossos interessats, que a fi de complimentar degudament la citada disposició, ha determinat practicar els corresponents reconeixements, en el Dispensari municipal, situat en l'Avinguda de Ramon Folch, durant les hores de 6 a 8 de la tarda, en la forma següent:

Dijous, dia 3 del corrent: tots els pressumptes inútils de la lleva del 1935.

Divendres, dia 4: tots els pressumptes inútils de la lleva del 1934.

Dissabte, dia 5: els de la lleva del 1933, i

Dilluns, dia 7, els de la lleva del 1932.

Es d'advertir que els que per impossibilitat física no puguin presentar-se personalment, precisarà la presentació d'un familiar a fi de donar-ne compte i procedir al seu reconeixement en el seu domicili.

Els que durant els dies esmentats no hagin efectuat la presentació per a ésser reconeguts, es considerarà que renuncien a aquest dret i per tant seran declarats inútils.

CONSELL MUNICIPAL DE GIRONA

CONSELLERIA D'ECONOMIA I ESTADISTICA

AVIS

En compliment de l'acord de municipalització de la VIVENDA URBANA, i per tal de facilitar el pagament dels lloguers del mes de novembre darrer, aquesta Conselleria ha resolt fixar els següents dies per a efectuar-ho:

- A.—Dies 2 i 3 del corrent mes.
- B.—Dies 4 i 5 Idem id.
- C.—Dies 7 i 8 Idem id.
- D. E. F. G.—Dies 9 i 10 Idem id.
- H. I. J. L. M. — Dies 11 i 12, Idem.
- N. O. P.— Dies 14 i 15, Idem. id.
- R. S. — Dies 16 i 17, Idem. id.
- T. U. V. — Dia 18 del corrent mes.

Les hores de pagament seran al mati, de 10 a 1, i a la tarda de 4 a 6. Per tots els detalls referents a la disposició esmentada deuran presentar-se a les oficines de la Conselleria d'Economia i Estadística.

S'espera de tots els ciutadans el màxim d'atenció en el compliment de les instruccions donades.

Girona 1 de desembre del 1936. El Conseller d'Economia i Estadística, PIUS GUIRAL.

El veí d'aquesta ciutat Enric Ferrer Bardera, habitant al carrer de les Hortes, 26, baixos, ha posat en coneixement de les Autoritats haver-se-li extraviat una cartera, contenint llur carnet de soci del Partit Socialista Unificat, i 5 pessetes.

Agraïrà la seva devolució a qui l'hagi trobada.

xistes i orfes de les víctimes que està ocasionant la lluita de la nostra terra en defensa de la Llibertat i de la Democràcia.

	Pessetes
Suma anterior	94.399'18
Associació professional de la Guàrdia Urbana i Municipal	188'05
Ajuntament de Vilademuls	300'11
Sindicat CNT, d'Estanyol	68'90
Joaquim Massachs	2'—
Ajuntament de Palau de Santa Eulàlia	200'—
Sumen	95.158'13

Subscripció pro Hospitals de Sang

	Pessetes
Suma anterior	115.813'87
Associació professional de la Guàrdia Urbana i Municipal	188'05
Comitè Econòmic d'Espectacles Públics de Celrà	15'—
Ajuntament de Vilademuls	300'11
Sindicat CNT, d'Estanyol	68'90
Emili Oliveres	10'—
Joan Buset	3'—
Rafaela Buhigas	1'—
En nen Narcís Sitges	3'—
Joaquim Massachs	1'—
Vall-llibera, Dentista	25'—
Obrers Antiga Casa Balmes	33'50
Rosario Buxases	5'—
Ajuntament de Palau de Santa Eulàlia	200'—
Sindicat professional de ferrers, constructors de carruatges i similars de les comarques gironines	66'—
Sumen	166.733'32

Subscripció pro infància

	Pessetes
Suma anterior	4.434'20
Comitè Econòmic d'Espectacles Públics de Celrà	1g'—
Sindicat Unic Metalúrgic C. N. T., Secció Indústries metal·lúrgiques	66'—
Sindicat CNT, d'Estanyol	68'90
4.a llista de Ràdio Girona	34'—
5.a llista de Ràdio Girona	86'50
Sumen	4.704'60

—Lecions de Francés. Profesora nativa i con tituló. Plaza del Gra, 18, 2.º 1.º

CONFERENCIA
Avui, a les 9 i quart de la vetlla, el farmacèutic de l'Hospital de les Comarques Gironines, En Joan Santaló Sos, a iniciativa del Cos facultatiu del mateix, parlarà pel micròfon de Ràdio Girona sobre el tema: "Prevenió sobre els gasos asfíxians".

G. E. i E. G. CINEMA AMATEUR
Avui, a les 6'30 de la vetlla i a les 10 de la nit interessant vetllada de cinema amb la projecció del Noticiari del Grup, núm. 2.

J.M. BUTIÀ GUIMERA
METGE CIRURGIA
MEDICINA GENERAL
MALALTIES DE L'APARELL DIGESTIU
HORES DE CONSULTA:
D'11 a 1 del matí i de 4 a 6 de la tarda.
CONTRACTES PER IGUALS
Carrer de les Hortes, 18, 1.º 2.º
TELÉFON. 143
GIRONA

Són dipositats a l'Ajuntament a disposició dels que acreditin ésser-ne menys, els objectes següents:
Una tarja d'inscripció militar il·ludada el 19 d'octubre últim a nom de Joan Salsas Ramon, trobada al carrer de la Força.
Una clau de motor de cotxe automòbil, trobada al carrer de Pedret, pel milicià Josep Banyuls Sals.
Una bufanda trobada a les afores de l'estació de M. S. A., pel veí Enric Martínez, habitant al carrer del Nord, 3, segon.

Per ordre superior ha ingressat en el Preventori d'aquesta capital l'individu professional de la beguda, Enric Arbat Dorca, de 39 anys, solter, natural de Figueres i veí d'aquesta ciutat, per promoure forts escàndols a la via pública, insultant a la vegeada i amb males formes als patrítics ciutadans.

Ha ingressat a l'Hospital civil de les Comarques Gironines Filomena Malagelada Astor, de 83 anys, soltera, natural i veïna d'aquesta capital, domiciliada al carrer de Taquígraf Mar, 9.

— Es ven una estufa-cuina i una vinya econòmica.
Raó: Progrés, 4, 2on, 2A

LEGIU SEMPRE L'AUTONOMISTA

L'Autonomista
ES PROBA A LA VENDA A LA
LLIBRERIA GARBÍ
DE LA RAMBLA DE LA LLIBERTAT

TOTS ELS VESPRES EL PUBLIC POT ADQUIRIR

L'Autonomista al Quiosc d'En CIRIACO de la Rambla Llibertat

José Escatllar
Material Eléctric.
Bateria de cocina.
Articulos para regalo.
Lámparas «METAL».

Rambla Libertad, 28 y 30
GERONA

PARTIT REPUBLICA FEDERAL NACIONALISTA DE LES COMARQUES GIRONINES (ADHERIT A ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA)

Es convoca a tots els socis del Centre d'Unió Republicana, als de la Joventut Republicana d'Esquerra i als demés militants del nostre Partit a l'Assamblea general extraordinària que tindrà lloc el proper dimarts, dia 8 del corrent, a les nou de la nit, en la qual es tractarà de la NOVA ESTRUCTURACIO DELS ORGANISMES DIRECTIUS.

Tenint en compte la transcendència de l'assumpte a tractar, sou pregat d'assistir-hi puntualment.
Girona, desembre del 1936.
El Comitè Politic

VINS SELECTES
Conca del Gayà
PROVEU-LOS I ELS ADOPTAREU
Celler Cooperatiu del Sindicat Agrícol de Vilarrodona
DIPÓSIT EXCLUSIU:
COLMADO CANADELL
Sols és lligítim el que porta el precinte amb el seu escut.
COMPTE AMB LES IMITACIONS.

AGUA MINERAL NATURAL
VICHY CATALAN

DIGESTIVA EXCELENTE PABA

La primera jornada de la nova economia

Sota la presidència del President de Catalunya, ahir, al matí, al Palau Nacional de Montjuïc, tingué lloc la sessió informativa sobre collectivitzacions i control obrer, i la sessió de clausura d'aquesta important concentració proletària

IMPORTANTIS DISCURSOS DELS REPRESENTANTS SINDICALS, CONSELLER D'ECONOMIA I PRESIDENT LLUIS COMPANYS

L'assistència a l'acte fou enorme; la grandiosa sala d'actes del Palau Nacional s'omplí de gom a gom.

Amb un esclatant èxit, ahir, al matí, se celebrà, a Barcelona, al Palau Nacional de Montjuïc, la segona sessió de la magna assemblea, dita "Primera Jornada de la Nova Economia". El grandios saló d'actes, a desgrat de l'enorme cabuda, s'omplí de gom a gom. Entre els assistents hi havia la gairebé totalitat dels delegats regionals, sots-delegats comarcals de la Conselleria d'Economia, consellers regidors d'Economia dels Municipis catalans, representants de gran nombre de Comitès de control i d'empresa, delegats sindicals i altres representacions.

El lloc preferent de la presidència fou ocupat pel President de la Generalitat, Lluís Companys; conseller d'Economia, Joan P. Fàbregas; el diputat Martí Barrera, pel Parlament de Catalunya; el president de l'Assemblea municipal, Puig, per l'Ajuntament; Ruiz Ponseti, del Consell d'Economia; Josep Giménez, de la Junta de Control sindical, i Andreu Capdevila, de l'esmentat Consell d'Economia. D'aquests mateix organismes assistiren a l'acte els membres Vicenc Bernades, Joan Guisàlbo, Josep Preses, Ramon Peypoch i J. Colom, secretari.

Obert l'acte pel President Lluís Companys, féu ús de la paraula el company Josep Giménez, el qual es referí, d'una manera particular, al control obrer amb relació al Decret de Collectivitzacions. Digué que calia insistir a fer veure que sense una disciplina moral, sense un ordre imposat per la nostra voluntat era gairebé impossible de vèncer les dificultats que s'oposarien a la nova estructuració econòmica que, encoratjats per milers i milers d'obers, tracten de realitzar els homes que han acceptat la responsabilitat d'endegar el nou ordre revolucionari des dels llocs de govern.

Seguí dient que no solament s'havia de demanar disciplina, sinó també

formalitat. Que tots els organismes que col·laboren a l'obra revolucionària i antifeixista ho facin lleialment, complint formalment els compromisos contrets. Per tant, afirmà, la conveniència que el Decret de collectivitzacions fos aplicat amb tota lleialtat, íntegrament, i que calia evitar el desordre econòmic en tots els aspectes. Tothom està disposat que el desordre acabi, i perquè això sigui un fet, i evitar el fracàs de les mateixes milions socials i les grans conquestes revolucionàries, hom està disposat a actuar amb la màxima energia, adhoc passant per damunt dels sentiments d'humanitat i per damunt d'aquells que constitueixen algun obstacle per al triomf de la revolució que ha de venir amb la desaparició de tot desordre.

Després d'estendre's sobre la conveniència d'incrementar la producció, de respectar la petita burgesia, amb l'esperança segura que se sumará a no trigar a la transformació que implica la collectivització de la gran indústria i a la necessitat d'estudiar amb deteniment tota nova transformació social, Josep Giménez acabà el seu magnífic i documentat discurs demanant l'ajut de tot el proletariat català a l'obra empresa, per tal d'administrar i assegurar els interessos, no d'una empresa ni d'un Sindicat, sino de tot un poble.

L'orador, en acabar, fou objecte d'una gran ovació.

Després pronuncià un discurs el representant del Consell d'Economia, E. Ruiz Ponseti, el qual començà fent constar que anava a glossar el Decret de Collectivitzacions sota el punt de vista econòmic.

Manifesta que, ultra les indemnitzacions als petits industrials i altres disposicions que caldrà posar en pràctica, completant el Decret de collectivitzacions, hi ha la creació d'una Caixa de Crèdit Industrial i Comercial de Catalunya. Defensa, amb ex-

tensió de dades, la creació d'aquest organisme, i afirma que la seva missió seria la de canalitzar els possibles guanys o pèrdues de les indústries collectivitzades. Això té els tres aspectes de: primer, recollir els guanys; segon, concedir crèdits a aquelles indústries a les quals calgui, i tercer, subvenir a les possibles pèrdues d'aquelles indústries que les sofrissin. També es referí a la conveniència de nacionalitzar els monopòlis, els interessos dels quals afectin a la Generalitat, i municipalitzar aquells que interessin als Ajuntaments. Així mateix, digué que calia anar a evitar que en alguns obrers els guanys fossin excessius, al mateix temps que altres encara cobressin jornals reduïts. Observa el fracàs sofert en diversos països on l'experiència s'ha realitzat, del jornal únic. Reconegué la conveniència dels salaris proporcionats a la producció i a la qualitat d'aquesta. Així mateix digué que calia evitar la centralització de tota l'organització industrial. Afegí que no es volia fugir de l'autonomia dels Comitès de control o d'empresa, fins a arribar a una organització de conjunt i eficient. Examina l'establiment del salari familiar i n'especifica les condicions.

Es referí a la conveniència de la direcció i capacitat d'endegar la producció i intensificar-ne el seu volum i distribució. Per això calia disposar de tots els homes que demostrin posseir la capacitat dirigent necessària, veïllant perquè si no són els més revolucionaris, se'ls relievi del càrrec. Així mateix afirma que calia evitar amb igual vigilància tot sabotatge declarat o dissimulat. Per tal d'evitar els enemics del nou ordre revolucionari, digué que calia procedir amb tota lleialtat: collectivitzar tot el que es vulgui, però dient abans lleialment el que es va a collectivitzar.

Ruiz Ponseti, que fou aplaudit en diverses ocasions de la seva exposició, va ésser llargament aplaudit al final.

A continuació parla el conseller d'Economia, Joan P. Fàbregas, el qual inicia el seu discurs expressant l'emoció que sentia davant l'enorme assistència a aquell acte, que era— digué —una ratificació de la nova economia dirigida pels propis productors. Amb aquella concentració — seguí dient — el proletariat afirmava el seu desig de seguir endavant la construcció del nou edifici social i la seva adhesió a les noves concepcions que van a ésser convertides en realitats revolucionàries. L'obra portada a cap — afegí — té una significació històrica transcendental, i ella demostra ja que els principis llibertaris ofereixen una garantia de col·laboració constructiva, i que es basen en la ciència i en la realitat, igual com s'avenen amb la justícia social.

Seguí dient que, un cop aplastat el feixisme, l'obra seria completada i portada fins a la darrera conseqüència, convertint en realitat viva tots els anhels revolucionaris, anteposant a tot interès mesquí i a tot egoisme la dignitat humana i la llibertat dels homes. Per això convé ja des d'ara seguir coordinant l'economia, dirigint la nostra producció i la distribució raonable dels productes i de la riquesa.

Referint-se al Decret de Collectivitzacions, digué que era un instrument i no un fi, una base inicial per al progrés i de civilització. Que calia que el proletariat es donés compte de la seva transcendència, pulx que amb ell es posen a mans dels proletaris les fonts de riquesa del país, riquesa que així serà distribuïda per parts iguals entre tots els ciutadans productors. Afegí que calia anar a la seva aplicació amb esperit de sacrifici i de renunciament, pensant que estem a la primera etapa revolucionària, en el moment de coincidència de les diverses forces revolucionàries i, per tant, de l'esforç col·lectiu i mancomunat.

S'oposa a les impaciències dels exigits, dient que aquests acostumaven a ésser nouvinguts en les lluites sindicals, i que els vells militants sabien esperar, mossegar-se els llavis i transigir, abans que exposar a perills la marxa ascendent del moviment revolucionari. Hem de reaccionar per evitar que els elements perillosos que s'han filtrat en els rengles sindicals puguin fer fracassar la gran transformació social.

Acabà dient que amb treball, disciplina, moral i organització totalitària guanyariem la guerra i solidificariem la revolució. Com digué Goethe — afirma —, solament mereix la vida i

la llibertat aquell que se n'ha fet digne i ha lluitat per elles.

Fou molt aplaudit, tant en acabar, com en alguns paràgrafs del seu parlament.

Finalment, per tal de cloure l'acte i les sessions de la Primera Jornada de la Nova Economia, s'aixeca a parlar el President de la Generalitat, Lluís Companys.

Ja us fareu càrrec que per l'hora avançada que és — començà dient —, només he de pronunciar unes breus paraules. S'han plantejat ací problemes que afecten la vida del país, i que si jo hagués de comentar, hauria d'ésser dient coses molt llargues i molt crues. Ja en parlaré en una pròxima ocasió. Ara només he de dir, en nom de tots, que el requeriment novament fet ací sigui atès per tothom: que en les línies d'actuació futura hi ha d'haver un pensament directe, una organització no complacida i apta, i una disciplina eficient.

Són hores aquestes en les quals tots els esforços han d'ésser per a vèncer en la guerra civil i fer triomfar la revolució, i en les quals jo aboco damunt la taula la responsabilitat de totes les forces antifeixistes.

Què boniques les paraules que s'han dit! Que justos els conceptes emesos! Ah!, però volem actes! Volem que cada un, amb la seva responsabilitat, amb tota lleialtat, doni la cara i doni el pit davant de les respectives assemblees! (Aplaudiments i crits de "Molt bé, molt bé", que l'orador interrompé dient.)

Esperau, esperau. Jo sóc Lluís Companys, President de la Generalitat de Catalunya (visques a Lluís Companys) i estic en aquest càrrec, estic ací, no pel que era abans del 19 de juliol, sinó per voluntat de les organitzacions proletàries; hi sóc perquè compto amb la seva conformitat, hi sóc voltat i assitit amb la confiança de tots els treballadors de Catalunya. (Aplaudiments i altres mostres d'aprovaçió.) Del contrari, no hi fóra.

Tots hem d'estar convenuts, jo ho estic, us ho asseguro — prosseguí l'orador —, de la responsabilitat que ens imposen els moments actuals, de la responsabilitat que ens obliga a gua-

nyar la guerra i a fomentar immortal de la nostra revolució. I en aquests moments us dic: De mi feu-ne el que vulgueu; si em voleu llençar, llenceu-me! Ah!, però si per la meua experiència política serveixo, utilitzeu-me; si pel clima social que representa d'home democrata i republicà, pué portar a l'obra de la classe treballadora un sector de responsabilitat, utilitzeu-me, i quan no sigui necessari, quan resti expremut com una llimona, llenceu-me a fora. (El públic, una enorme quantitat del qual es posà a peu dret, cridà "No!, no!") Però mentrestant obeïu i acateu les ordres del Govern, en el qual totes les forces antifeixistes tenen representació (aplaudiments).

Ara, recordeu-ho: Els responsables sou vosaltres. Vosaltres sou la responsabilitat governant de Catalunya. Ho he dit i ho repeteixo: damunt la taula hi ha la responsabilitat singularment de la classe treballadora i la dels partits polítics antifeixistes. Resta destruït tot el vell edifici i s'aixeca un nou món; sorgeix per damunt de les runes de l'España caudata i corrompuda, un nou món. En aquest esforç serem dignes i aptes de la històrica empresa! El futur ens dirà si és bo o dolent.

El contingut raclal del nostre poble. L'esdevenidor dirà si l'obra persistent, despòtica i corruptora de la Monarquia ha deixat en el fons de l'ànima del país un complex d'inferioritat o una tara malaltissa. Ara sortirà a la superfície el bo i el dolent, pulx que s'ha romput la vella i corcada superestructura. Vet ací la responsabilitat de tots.

El senyor Companys acabà les seves breus paraules amb frases d'exaltació de la nacionalitat catalana, que cada dia es perfila més, i dient que Catalunya ha d'ésser un exemple en l'avantguarda de la lluita contra el feixisme.

El públic, a peu dret, coronà el discurs del President amb una enorme ovació.

HIVERN...

VEGI VD. L'EXTENS I VARIATS ASSORTITS EN GEBRES PER A LA PRESENT TEMPORADA TRAJOS I ABRICS D'IMMILLORABLE QUALITAT. SEMPRE EL MES NOU. — ELS MILLORS PREUS

SASTRERIA QUINTANA
PLAÇA de les CASTANYES

CAFÈS CORNELLA

NOVA CREACIO DE LA CASA

Cafès N. C. A. marca registrada en paquets, caixetes i pots de metall (Patentats)

DE VENDA EN TOTS ELS ESTABLIMENTS DEL RAM

Ronda Dr. Robert, 7-9 — GIRONA

CAMARADAS:

A beneficio de las Milicias Populares que en defensa de las libertades del pueblo combaten en el frente de batalla contra el fascio imperialista, cedemos, a partir de hoy, el 50 por 100 de lo que produzca la venta de las siguientes obras, originales del popular Juan García Morales, el cura del pueblo que tan brillantes campañas viene realizando en las columnas de «Heraldo de Madrid» contra el fascismo y en favor de los humildes:

HIPOCRITAS, FARSANTES, FARISEOS	Ptas. 1'50
TRES AÑOS DE LUCHA	» 2'00
EL CRISTO ROJO	» 3'00
ATISBOS	» 3'00

ANTIFASCISTAS, comprad estas obras y no solamente con ello contribuiréis a beneficio de las Milicias siné que os haréis con obras de positivo valor y actualidad.

Punto de venta:
CENTRO DE SUSCRIPCIONES DE VICENTE Y RICARDO CAMPS
Anselme Clavé, 20, (bajos). — GIRONA